Minnenas högan loft.

För Svenska Canada Tidningen.

Fjällar, som gränat i tidernas pansar,
Dalar, som logo mot Oden och Thor!
Flod, som alltjämt över klipptilja dansar,
Sjö, vari Saga evinnerligt bor!
Heliga norrskenshärd,
Flammande sagoväld —
Fosterland, hjärtemö, syster och mor!

Tallar med månsnö i gnistrande brynjor,
Granar med stjärnguld i barmars smaragd!
Heliga björkar, i bleka asynjor,
Enar, som danade båge för bragd —
Minnenas höganloft:
Fägring och hembygdsdoft
Blev i din skymning av Vanadis lagd!

Stjärngrupp, som strålar i brinnande "Krona",
Karlvagn, som flammar från gudarnes ban!
I nebulosor, som rymdbågen bona,
Polcirkels ledande, lågande svan —
Gudarnes tämpelskatt:
Dagerljus nordannatt —
Du är den eviga julkvällens gran!

Säjdande valdthorn och slande luta,
Hjärtsträng i jublande älvharpas bröst!
Nyning bak näcksalens glittrande ruta,
Nordanvröl, sunnansmek, västanvinds röst!
Bäcksorl i morgontid,
Källporl i skymningsfrid —
Brage sin skörd i ditt strängaspel öst!

Auda sin doftande svanvinge fläktar
Över din örtagårds bländande mör;
Nattviols ambra, syrenernas näktar,
Iduns lavendel hon över dig strör.
Morgon- och aftonväkt
Rosornas andedräkt
Till dig i liljornas kalkar hon för.

När i din vinterdag soldisan blundar
Utsår din måne ett dagrarnas regn!
När de stå lövlösa, slumrande lundar,
Drömma de vårdröm, i rimtyllens hägn.
Stjärnsållat ännespann:
Skuggorna övervann —
Än är du Hänna i Breidablicks säg'n!

Guld har du nog — uti skyddande svärden,
Svällande silver i varje din sjö!
Dina rubiner ses gnistra från härden,
Och en smargad är ju varje din ö!
Evigt briljanterna,
Källdiamanterna —
Svalkade svennen och speglade mö!

När en gång jag fäller rostande glaven,
Bryter min klinga och krossar min sköld,
Ej vill jag då uti främmande graven
Fängslas af Evighets mörker och köld!
Nej, i din tämpelgård
Stående min kummelvård —
Hämnande oblida nornarnas — stöld!

Där över norrskenenas ban vill jag glida,
Ristande runor med ljungande stål!
Där vill jag se om en fjällfostrad skida
Blixtrande flygt över vidderna tål!
Fjällvindar susande,
Böljsånger brusande —
Minnenas höganloft — du är mitt mål!

Johan G. R. Banér.

Där de vita sipporna blomma.

För S. C. T. av Hillis Sterner.

— "Jag säger er, främling, — det lönar sig ej att tala mera om saken! Jag kan inte göra mig av med den där kullen, om också er hustru vill ha den aldrig så gärna och om ni så bjuder tusentals kronor för den! Min bäste herre, — jag vill ej ha edra pängar. Jag har tillräckligt med pängar, att leva till dödagar och även om jag vore fattig och i behov därav, skulle denna kulle vara det sista jag kunde skilja mig ifrån.

Ni ler, herre, jag ser ett litet ringaktande leende krusa edra läppar. Ni förstår ej vad värde det kan ligga i den där jordbiten? Nåväl, inte är mycket till, — där växer inte annat annat än björnbärsbuskar, högresta furor och en massa vita sippor, — men jag kan ändå ej sälja den!

Ni vill köpa havla kullen säger ni? Ni vill betala en liten förmögenhet, säger ni? — Nej, Herre, — ni kan inte köpa så mycket som en havl kvadrattum! Det säger jag er, en gång för alla, — inte så mycket som en halv kvadrattum!....

Ni stadsbor kunna inte förstå det men jag säger er, att det här ute på landsbygden, bland naturens barn, om ni tillåter, finnes saker, som inte kunna fås för pängar.... Det är mycket som ej kan fås för lumpet guld, herre, mycket som de rika stadsborna skulle ge sin förmögenhet för att äga, men som likväl ej lås för pängar. Den där kullen är just av det slaget!

Ni kommer kanske att le åt mig, herre, men det är många dyrbara minnen förknippade med denna kulle. Det är nu längesen...., ett tjugotal av år, sen den där vackra sommarsagan ägde rum, där på kullen, därinne bland de högresta furorna och där de vita sipporna lågo strödda för våra fötter .... Oh, det var en härlig tid, en vacker dröm blott, som aldrig blev något annat. — Nu är det minnena härav, som gläder mig i min ensamhet, och då minnena tränga på mig med obetvinglig makt, och då solens glödande skimmer silar fram mellan stammarna och breder ett rosafärgat flor över de vita sipporna, som fortfarande blomma i riklig mängd därborta, — då kan jag ej motstå begäret att vandra till den lilla kullen och frossa på minnena, — i tankarna genomleva vår vackra sommarsaga igen.... Oh, herre, jag avgudar den kullen, — det är som vore jorden helig därborta, som om en ängel svävade fram mellan träden, då vinden susande drager fram däremellan och det är som om hela världen synes i en annan dager, då man vandrar där och plockar vita sippor i kvällskymningen....

Ni, vill höra historien? Ni vill jag skall berätta er den! Nåväl, — jag tror jag har rört en sträng i ert hjärta, — jag kan ju gärna berätta den Det är sällan man talar om sig själv, men ibland lättar det hjärtat, att få tala ut....

Ser ni, det var så, att jag för ett tjugutal år sen kom jag hit upp till Jämtlands natursköna bygder från södra Sverige, för att hälsa på min vän — Evert Nylander. — Jaså, ni känner honom!.... Nå, vi bodde tillsammans, han och jag. Det var ganske livligt här uppe på den tiden. Banan hade strax förut blivit byggd och industrien hade just blomstrat upp som bäst, så det var mycket folk överallt. De där husen voro fullproppade vid sågvärken eller fabriken.... Det var ju ett livligt leverne i det hastigt uppblomstrande samhället, men jag sökte ej detta sällskapsliv. Jag skall säga er, herre, jag har aldrig kunnat med det där lättfärdiga, otrevliga buslivet.... Jag vill nästan kalla det så, — det var ju fylla och kortspel överallt, eller också på lördagskvällarna dans i dansbanan, med fylla och slagsmål. Det finnes någonting nedlagt i människosjälen, som längtar efter andra förstöelser, — jag vet ej, vad ni lärt folk, kallar det.... Det är en längtan efter skönhet och godhet.... Jag var en sådan där drömmare. Jag drog mig från de andra om söndagarna, — företog vandringar i skogen plockade blommor, njöt av den hälsosamma luften därinne i skogens djup, som ej förpästats av de höga skorstenarnas bolmande rök eller syrorna från fabriken....

Då mötte jag henne därinne i skogens djup.... Det var en riktigt härlig söndagseftermiddag. Solen hade under dagen varit varmare än vanligt, fåglarna tycktes vara vid det allra glättigaste humör, ty aldrig förut syntes det mig att dess drillande toner fängslat mig som då.... Som jag gick där och plockade de vita sipporna fick jag emellan trädens tammar se en ljuskädd kvinna, som med graciös hållning, men med ett drömmande uttryck i sina ögon, spratserade över kullen ,med en vit blomklase i sin hand.. Jag kan inte säga er hur hon såg ut, — man kan ju inte beskriva en lilja för en blind människa. I edra städer växer det ej upp sådana kvinnor, lika litet som det växer resliga, stolta furor eller fagra skogsblomster.... Nå, för mig var hon en överjordisk uppenbarelse; hon var godheten, skönheten själv personifierad! — Men förtrollningen blev snart bruten. Hon var icke en andeuppenbarelse, en blomstervärldens fé, — hon var helt enkelt lärarinna; härskarinna i det lilla skolhuset som låg ej långt från kullen, där hon, vårdade människotelningarnes själsförmögenheter med samma kärlek, som hon slösade på naturen och dess älsklingsbarn....

Nå, — vi blevo goda vänner. Jag mötte henne flera gånger och till sist bröts främlingsbandet, — vi blevo som sagt goda vänner. Vi brukade gå däruppe på kullen och plocka vita sippor och andra blommor, när söndagarna voro inne, eller då våra fritider så medgav. Jag ägde icke kullen på den tiden, men ändå kallade vi den alltid "vår kulle."

Vi kunde sitta däruppe, där de högresta furorna stodo som tätast och bygga härliga luftslott, — ty den där vänskapen hade snart övergått till varmare känslor.... Det var ju så tydligt att vi skulle äga varandra; samma skönhetslängtan, samma längtan till ädlare förströelser, än de, som erbjödos oss, var och en på sitt håll, i umgängslivet med de "andra" människorna, hade dragit oss ut i Naturens sköte till skogens djup och Floras fagra värld.... Så det var ju så naturligt, att vi skulle bli "ett" Och vi byggde luftslott i det blå och gjorde planer för framtiden, medan vi njöto av de härliga naturscenierna, framför oss. Ni vet själv, vilken härlig utsikt vi ha från kullen, herre. Ni stadsbor förstå, att uppskatta sådant! Som ni vet, kan man blicka ut från kullen och följa den slingrande, stundom stridn forsande elven, vilken som ett glittrande band svänger därnere i dalen; — på andra sidan av elven ligger en av täta granar bevuxen höjd, och något i väster, högt ovan skogens rand reser sig det stolta majästätiska fjället, — där snöfläckar vitna mellan de blå bärgsklyftorna, — i de djupa dalsänkorna.... Det är ett härligt landskap, — ett äkta Jämtländskt!

Den där tavlan kunde vi sitta och betrakta, tysta och högtidliga, som inför en härlig predikan, ändå tills skymningen föll på och det hela var liksom höljt av ett dunkelt flor.... Jag kunde hålla hennes hand i min och när jag ibland sade henne, hur kär hon var mig, var det en och annan uggla, som halvt näsvist, halvt försmädligt lät höra ett: — "Åhå!"

Så svann sommaren bort, som en härlig dröm och intet hade stört dess sköna vävnad. Så blev det för mig att resa hem till mitt land igen. Jag skulle ställa i ordning ett litet hem och nästa vår, då sipporna slogo ut sina blygga knoppar, skulle jag komma tillbaka och hämta henne....

Nå, så skiljdes vi åt. Till en början breväxlade vi regelbundet varje vecka. Men så började det låta så underligt i hennes brev, — alldeles som när någon skrattar, som helst skulle önska gråta.... Till slut uteblevo breven alldeles. Min tid var hårt upptagen, den tiden, men jag skrev lika regelbundet.

Så en dag i maj månad, då jag sysslade med en del små göromål, fick jag se en person komma gångstigen, gående emot mig, — det var Evert Nylander! Utan ett ord räckte han mig handen, tryckte den hårt och såg ut som om han hade gråten i halsen.

— "Ser du, min vän", sade han, "som du vet, behöves det en försvarlig hetta att kunna få guldet ur malmen. Och vår Herre gör det ibland bra till för oss,— kanske för att få fram guldet i oss!" — —

Så omtalade han, hur lärarinnans far genom falska växlar och andra oegentligheter kommit i trångmål och rest från sin sjuka hustru och barnen. Det blev lärarinnans tunga uppgift, att försörja modern och två, små systrar, ehuru hon ej ägde mera än sin lärarinnelön. Hon hade gjort allt för att jag ej skulle få veta det. Till slut kom en man, en bildad man med guldbågade glasögon o. ett lärt useende — Gud vet varifrån....., en advokat, en domare eller något dylikt, gammal nog att kunna vara....

Men vad fattas er? Solen bränner visst för hett på er, främling! Ni ser lite k'en och medtagen ut! Kanske ni vill jag skall sluta upp med mitt prat? Inte?.... Nå då fortsätter jag. Det är förresten ej mycket mer att säga! Domaren hängde emellertid efter henne, — friade oupphörligen och visade henne ihärdigt sin uppmärksamhet. Han lovade henne guld och gröna skogar. Modern skulle bli helbrägdagjord, — de små flickorna skulle sättas i skola och få "fin bildning," själv skulle hon få det så bra och bekvämligt. — Han framhöll för henne att hon skulle väl ej låta ett sådant tillfälle gå sig ur händerna, — ej sparka ut lyckan, då den självmant trugade sig på henne..

Så kom vintern, hård och bister. Det blev än värre att klara affärerna. Det var knappt att det räckte till maten och nu var det bränsle och kläder, som behövdes. Modern grät ibland och gjorde henne förebråelser, småsystrarna voro lika regelbundna. Så hade väl äntligen vintrn passerat och våren åter gjort sitt intåg.

De små vita sipporna stodo där i knoppning, då min vän Nylander en dag gjorde en promenad över "vår kulle," varvid han träffade henne uppe på det där stället, där furorna stå tätast.... Hon hade plockat en handfull små späda skott, med små blomknoppar. Hon räckte Nylander buketten.

"Tag de här," hade hon sagt, "och säg honom, att när de blomma då skall jag bli hans brud. Min mor och syskon behöva mig mera än någon annan; det är min plikt att taga vård om dem!"....

Nåväl, hon resignerade. Nöden har igen lag, ser herrn! Hon flyttade med dem alla från orten, — ingen vet vart. Och jag?!.... Jag reste hitupp tillbaka! Det var minnet, som drev mig hit! Och jag köpte den här kullen, — "vår kulle.... och de här skotten," hon sände mig, dem har jag kvar och kommer att behålla....

Hur gick det med henne och domaren? Jo, Evert reste en gång och hälsade på dem, — hur han hade reda på dem — vet jag inte, — han var bekant med domaren, ser ni! De bodde i ett präktigt hus, sade han, hade hästar och fina vagnar och allt möjligt. Domaren gjorde allt han kunde för sin hustru, men kärlek är också en sak, som ej fås för pängar, — herre; lycka och kärlek fås ej för guld.. .. Hon föreföll älsklig, vänlig och stillsars, — hon gav av fritt hjärta allt hon kunde av det goda, som bodde hos hennes, — allt utom hennes kärlek, — den ägde en annan.... Hon påminde om en lilja, som blivit bruten från sin stjälke och buren bort ur solen. —

De hade ett barn också, ett sött litet kryp, — hennes gosse! — och hon kallade barnet — Johan. Jag antar att domaren ej riktigt förstod varför pysen fått det namnet, — det är emellertid mitt namn!

Edra pengar kunna ej köpa bättre mjöl än
PURITY FLOUR
(Government Standard)
Canadas "krigstids"-mjöl.
Garanterad att vara ett godt hvitt mjöl, passande för all bakning.

MORE BREAD AND BETTER BREAD

PURITY FLOUR

140

Riddare och ridderlighet.

För Svenska Canada Tidningen.

Av Pastor Karl von Lehnsburg.

Ursprungligen var riddaren blott en beriden krigare. Snart nog kom det dock att betyda en sådan krigare, som hunnit en högre grad av utmärkelse. Riddaren stod under höga förpliktelser. Han fick aldrig sky en fara, aldrig låta locka sig av slem vinning, och aldrig svika sitt givna ord. Han hade ock högtidligt förbundit sig att vara alla värnlösas försvarare. Det bör emellertid icke förvåna oss, att "riddaren" ofta eller oftast under begrepet "värnlösa" främst tänkte sig unga och vackra damer. Dylik "ridderlighet" har i vår tid förskaffat namnet riddare eller kavaljer åt mer än en ung man, vars enda framstående egenskap var, att han var en damernas efterhängsne följesven.

Hur är det med främlingen? Mår ni illa? Kanhända luften är för tunn svagt? Det är ingenting, säger ni?!

Nå, gossen blev sjuk och dog. Nylander, min vän, som då var där nere, lät mig veta det. De vita sipporna blommade just vid den tiden och jag plockade en försvarlig bukett och sände dit ned. Den lille pysen fick en riklig blomstergård, alla blommor, köpta för pängar; — men buketten, som jag sänt, de vilda vita sipporna, dem tog hans mor och hon tryckte dem åt sitt ansigte och grät....

Edra ögon äro röda, herre! Den förargliga röken generar er visst....

Nå, det där hände för en femton år sen. De reste då någonstans utrikes, — det är allt jag vet om dem. Om domaren ännu lever, så bör han vara tämligen gammal, — jämnårig med er, herre!

Kullen däruppe, den är ännu lika, som på den tiden, då vi drömde våra ljusa drömmar under de stolta furornas krona. Furorna stå där ännu lika högresta, som ståtliga pelare kolloner och ännu blomma de små vita sipporna på marken.... Nu förstår ni nog, att jag inte kan sälja den där jordbiten, den är ju "vår" kulle. — Men er hustru tycker så mycket om den, säger ni? Det är ju egendomligt, eller hur? Fruntimmer tycka ju annars bäst om att ha det ljust och soligt...., men kanske även hon har minnen kuntna vid någon lantlig kulle i en härlig byggd!..

Alltså, som jag säger, — jag kan inte sälja "vår" kulle! — I denna världen är "hon" domarens hustru, men i den tillkommande är hon min!

Men, för Guds skull, herre, vad står på? Vad säger ni?.... Vad?!.... Är ni domaren, säger ni? Och hon er hustru?.... Och har hon lungsot? Är det för hennes hälsa hon kommit hitupp?.... Oh, underliga öde! Hur kan ödet vara så hårt!..

Åh, herre — kullen är er! Nej, hennes! Jag skall resa härifrån, — långt, långt härifrån.. Betalning? Nej, den är hennes förut! Jag är er tack skyldig, att ni fört henne hit, — tillbaka till kullen, till de höga furorna och de vita sipporna! Hälsa henne deta från mig: en gammal, underlig kurre, sträv och skrovlig som ett grått stenblock uppe i bergen, skickar henne den hälsningen, att ugglorna hela tiden ha bott däruppe, där träden stå tätast på vakt och att de vita sipporna ännu blomma som förr, — att de ha väntat, väntat i tjugo långa år!

Ni gråter herre, — ni är rörd! Jag får ej resa, säger ni! Jag skulle stanna. Det skulle bli hennes död om hon finge veta allt detta, — och att jag rest?! Ni säger att hon åter skall bli sig själv, om jag stannar? Att häruppe i fjälluften, de sjuka lungorna skola botas, hennes liv återvända, om endast hennes hjärta åter finge fyllas av hopp och upplevelsen av de gamla minnena! Och vissheten om min trofasthet och min rörande kärlek, skulle återskänka henne livet!? Ni förstå nu, varför hennes längtan stått hit, säger ni!? Åh, herre ni är god, ädelmodig! Det finnes alltså hjärtan i stadsmänniskornas bröst, också! Nej, nej, tala inte så, herre! Ni har gett henne det bästa ni kunde! Ni hade aldrig hennes kärlek? Den tillhör mig säger ni? Kanske Nej, ni skall inte resa! Stanna, även ni! Jag skall känna mig lycklig, om jag endast dagligen kan se en skymt av henne, om jag bildlikt talat, kan vandra i hennes vingars skugga.... Och om hon åter av den härliga fjälluften med den välgörande talbarr- doften kan återvinna sin hälsa och om minnena åter kan väcka de slumrande känslorna i hennes själ och ingjuta livslust och livsglädje hos henne skall jag välsigna, er, herre, som återförde henne hit! Kullen är er, — den är hennes! Bevisa er tacksamhet? Det har ni redan gjort! Tack, tack och Gud välsigne er.... Ty ännu susa tallarna som förr och blomma de vita sipporna.. "

Då konungen dabbade en man till riddare, var det ett slags kungligt erkännande, att mannen ifråga höll det för en riddare föreskrivna måttet av ridderliga dygder. Endast för så vitt världen var sig mycket olik, i gamla dagar, våga vi dock tro, att alla officiella riddare även voro ridderliga i ordets rätta mening. Glädjande nog hava vi dock många bevis för att man icke blott väntade utan även fordrade, att en riddare skall med sitt uppförande försvara sin titel. Vi hava från den s. k. riddartiden många uppgifter om, vad som var berömvärt eller fördömligt hos en riddare —. En fransk riddare Blanc-Rouge anklagar på det skarpaste ilatinsk skrift av 1280 en annan riddare Valenius och förklarar honom ovärdig att vidare bära riddarenamn av följande skäl. Valenzius hade flera gånger på ett oriderligt sätt blottställt sina damer genom att låta dem färdas i vagnar, som forslades vapen från en och till en annan och sålunda förbundit deras liv och heder. Med en riddare höllo råfst i Magdeburg år 1440 därför att han sårat en vapenlös och skändat en frånvarandes namn —och befunnen skyldig, blef han dömd till döden.

Det må oppet undras, vad en sådan domstol skulle säga om dem, som i våra dagar visa sin ridderlighet genom att först förbjuda den ena sidan att yttra sig d. v. s. fråntaga dem dess vapen och sedan angripa dem vapenlösa med alla till buds stående medel. Tiderna ändras och vi med dem. — All jordisk härlighet är förgänglig och förr eller senare fås den för gottköpspris. Vem som hälst kan nu för just en liten slant bli riddare (knight) i en av hessa hemliga sällskap, som växa upp som svampar omkring oss. De i Europa med "riddarskap" förstjärnorna hava just heller icke höjt riddarnamnet. Det lär dock fordras en så hög grad av mannamod att bära en sådan stjärna att en var, som på tilfrågan förklarat sig därtill villig, strax blivit utropad för riddare — som åskådningsmaterial kan listan på svenska riddare i U. S. nog tjäna. Han Kongl. Majstät tänkte kanske så här: Om jag sår ut en och annan stjärna därborta i dotterlandet, så torde dessa stjärnor inspirera sina bärare och möjliga aspiranter att tjäna och älska gamla moder Svea. Dock huru ofta bedrager icke hoppet — även det kungliga. Några av bärarna hava nog av och till gjort ansatser att även till gagnet varda svenska riddare. Men det är svårt att tjäna två herrar, helst då dollarn är den ena. Svenskmannasinne ha vederbörande kanske aldrig haft, vad de kallat så, har varit ett svensk-amerikanskt lappverk vattnigare än själva Yankismen. Och då det enda svenska hos en man är en svensk riddarstjärna, då få vi icke vänta mycket. I några fall torde detta råd vara av nöden. I riddare, bären eder stjärna på ryggen, så det att den måtte synas då. I liggen på magen inför det gyllene skyskrapans — beslätet

Hur man kan bli befriad från reumatism. "Jag led af reumatism i mer än fyra år och i två år låg jag mestadels till sängs" skriver fru Mina Carlgren i Superior Junction, Ont. "Jag led också av en förskräcklig huvudvärk, och kastade upp rena gallan nästan varje morgon. Läkaren kunde ej säga vad som fattades mig. Jag blev botad genom Dr. Peters Kuriko. Ord kunna ej uttrycka allt det goda denna medicin gjort mig. Jag sköter nu mitt hem och hushåll och känner mig mycket bättre än jag någonsin hoppats."

Dr. Peters Kuriko utdriver urinsyran och alla andra orenligheter ur blodet. Den reglerar njurarna, upplivar den tröga levern och ger förnyad styrka och livskraft åt hela systemet. En tidning innehållande närmare upplysningar rörande behandlingen av reumatism, så väl som annan intressant läsning, sändes gratis, på därom gjord anhållan, af Dr. Petr Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. Kuriko säljes ej genom apotekare, utan tillhandahålles allmänheten av speciella agenter.

För juni och juli. Jungfru att gå till modärn sommarvilla i Lac du Bonnet; enklaste kokning, lätt arbete, oljestove, sink och pump. Kan taga ungre syster eller vän att hjälpra till med barnen. Lön $35 och $15. Sök Mrs. Falk, 223 Colony St. Tel. Sherbrooke 3845. Engelsktalande.

SVENSK LÄKARE
Dr. S. C. Peterson
Physicion and Surgeon
401 McARTHUR BLDG., Winnipeg
Tel.: Kontor M. 4782. Bostad G. 2735

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postorders.
UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747, Edmonton, Alta.

Prof. Frederick W. Herrmann
världsberömd specialist i
Skinn- och hudsjukdomar, Eczema o. s. v.
Har äntligen efter 20 års utsräckt och framgångsrik pratik och vetenskapliga undersökningar uppfunnit en verkligt framgångsfull kurbehandling för eczema, blackheads och utslag, finnar, skabb (Psoriasis) på kroppen och i ansiktet. Absolut garanti.
Förvånande resultat.
Likgiltigt, hur länge ni haft det eller hur svårt det är. Ni kan bliva botad.
Kom ihåg att jag avger denna förklaring efter att ha behandlat omkring en halv miljon fall av eczema och efter att ha offrat 20 år av mitt liv för dess behandling. Hur många medel ni än använt eller hur många läkare sagt eder, att ni ej kan bli botad, allt vad jag begär är blott ett tillfälle att få bevisa mitt påstående.
Skriv till mig idag, huru detta utslag framträder på eder kropp, händer och ansikte och jag skall för $3.00 sända eder med posten, portobetald, en garanterad 14 dagars behandling, som skall överbevisa eder lika säkert som den över bevisat mig själv.
Förlora icke humöret eller modet, men skriv bara. Det finnes ännu glädje och trevnad för eder i världen. Sänd pängar i express eller Post Money Order. Adressera
Prof. Frederick W. Herrmann
3010—30th Ave. So.
MINNEAPOLIS, MINN.

Försök magnesia för magsjukdom
Det neutraliserar magacid, förebygger födojäsning, sur, gasfylld mage och acidindigestion.
Om ni lider av indigestion, har ni sannolikt redan försökt pepsin, bismuth, soda, tråkel, droger och varjehanda matsmältningsmedel, och ni vet, att dessa saker icke skola bota, ederi många fall giva de ens icke lindring.
Men innan ni giver upp hopp och beslutiat att ni är en kronisk dyspeptic, försök just effekten av en smula bisurated magnesia — icke det vanliga kommerciella, karbonatet, citrate, oxide of milk, men det rena bisurated magnesia, som ni kan erhålla från nästan alla apotek i pulver- eller tablettform.
Tag en tesked av pulver eller två pressade tabletter med litet vatten efter edert nästa mål och se vilken skillnad det gör. Det skall genast neutralisera den farlige aciden i magen som nu kommer eder att jäsa och surna, görande gas, luft, flatulence, halsbränna och den tunga känslan, som synes följa nästan allt som ni äter.
Ni skall finna att ni kan äta nästan vad som helst, om ni tagit litet bisurated magnesia efter en måltid, och kan njuta maten utan fara och ogehag. Och bisurated magnesia kan icke heller skada magen.

Ett av våra mönster.

SPEC. TILLBUD.
KVINNAN OCH HEMMET den bästa och innehållsrikaste kvinnotidskrift på vårt språk har i landet, jämte bilagorna "Mönstertidning" — 8 stora sidor med alla nyaste mönster — och "Vårt Bibliotek", 16 stora sider med utvalda intressanta berättelser, sändes
för 25 cents
i frimärken eller silver i SEX månader,
vilket är halva priset.
till var och en, som ej nu är prenumerant. Insänd namn och adress till oss
före den 31 Maj, 1918.
Klipp ut detta och skriv till
"Qvinnan och Hemmet"
Cedar Rapids, Iowa.

UPPFINNARE!
Skriv till mig idag och erhåll listan över uppfinningar, som behövas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.
H. J. SANDERS
PATENTADVOKAT
105 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

Kräfta
Borttages med elektricitet
Det finnes intet sätt att bota kräfta — den måste dödas. Om den icke dödas, skall den döda den, som har kräfta.
Milda strömmar av elektricitet skall döda kräfta lika väl som de döda tumörer, goiters och piles.
Ni är injuden att besöka eller tillrkiva för närmare underrättelser om vår droglösa metod.
SKRIV NAMN OCH ADRESS TYDLIGT.
Drs. Axtell & Thomas
Electro Thereaputics and Chiropractors
Dept. S. 258½ Portage Ave.
WINNIPEG,

På grund av det höga priset på foder måste
20 PERCHERON HINGSTAR
säljas den 1 Maj.
Bästa valuta i Canada för $650.00 till $1,800.00 på liberala villkor.
Några få exceptionella valutor till högre priser.
Dröj icke att skriva — Kom och tillfredsställ Eder själv.
Hingstbetjäningsbok 35c. Breeders' Lien Notes, för inkassering, 50c.
J. H. GRAHAM
Ave. G & 21st St. - - Saskatoon, Sask.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,
N. ROSENBERG CO.,
Dr. T. W. DEACHMAN, Med. Sup't.
BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG
Privata och nervösa sjukdomar,
förorsakade af ungdoms-dårskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, såsom förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blåssjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.
"LIFVETS HEMLIGHETER"
en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i försegladt omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till
N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Rooms 209-210, Chicago, Ill.